

červenec srpen 2003

[Úvod](#), [Rady zkušeného ďábla](#), [Minutové nesmysly](#), [Minigalerie](#), [Blahopřejeme](#), [Podíl katolíků](#), [Co je bez chvění, není pevné](#), [Mše svaté](#), [Sport](#), [Děkujeme a blahopřejem](#)



Milí přátelé,

dostáváte do rukou prázdninové číslo našeho krajanského časopisu. Tady v New Yorku konečně, po dlouhém deštivém a chladném období, začalo léto a teplota se vyšplhala přes 90°. Věřím, že mnozí plánujete dovolenou nebo prostě zůstanete doma a trochu si odpočínate. Přeji vám pohodu a spokojenost. V sobotu 21. června jsme spolu s biskupem Petrem Esterkou oslavili 20. výročí posvěcení naší národní kaple ve Washingtonu D.C. Sjelo se nás skoro 150 z USA a také Kanady. Není to mnoho, ale oslava proběhla důstojně a pan biskup nás povzbudil svým hezkým kázáním. Pokud chcete vidět fotky z této slavnosti, najdete je na www.czechia.com/zvon.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

15. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Samozřejmě jsem si všiml, že v evropské válce (v tom, čemu ti lidé naivně říkají „světová válka“!) nastalo období klidu, a nepřekvapuje mě, že se uklidnil i pacient. Máme ho v tom podporovat, anebo by si měl stále dělat starosti? Trýznivý strach i hloupá důvěra jsou velice žádoucí duševní stavy. Máme-li volit správně, musíme se nejprve zamyslet nad závažnými problémy.

Lidé žijí v čase, ale Nepřítel jim za cíl určil věčnost. Myslím, že si tedy přeje, aby věnovali pozornost hlavně dvěma věcem: věčnosti a tomu časovému úseku, který nazývají Přítomností. Vždyť Přítomnost je ten bod, ve kterém splývá čas s věčností. Lidé vnímají přítomný okamžik (a jedině ten přítomný okamžik) podobně, jako Nepřítel vnímá celou skutečnost; jen v tomto okamžiku se jim nabízí svoboda a realita. Nepřítel by si tedy přál, aby se nepřetržitě zabývali buď věčností (což znamená zabývat se Jím samotným), nebo Přítomností; aby hloubali o svém věčném spojení s Ním nebo o odloučení od Něho, nebo se řídili hlasem svědomí, který právě slyší; aby snášeli nynější utrpení, přijímali nynější milost a děkovali za radost, které se jim právě dostalo.

A my je musíme oddělit od Věčnosti i od Přítomnosti. Proto také někdy člověka (třeba nějakou vdovu nebo

učence) svádíme k životu v Minulosti. To ale má jen omezenou cenu, protože oni Minulost do jisté míry znají; povahu má pevně danou a v tom se podobá věčnosti. Mnohem lepší je pobídnout je k životu v Budoucnosti. Vždyť i biologická nutnost působí, že k ní směřují všechny jejich vášně, takže myšlenky na Budoucnost v nich vyvolávají naději a strach. Mimoto oni Budoucnost neznají, takže pokud je donutíme o ní přemýšlet, budou myslet na neskutečné věci. Stručně řečeno: Budoucnost se podobá Věčnosti ze všeho nejméně. Je to ten nejvíce pomíjející časový úsek; vždyť Minulost je pevně dána a už se nemění, a Přítomnost je celá ozářena věčnými paprsky. Právě proto podporujeme všechny ty směry myšlení, jako Tvořivá Evoluce, Vědecký Humanismus nebo Komunismus, které obracejí pozornost lidí k Budoucnosti, k tomu skutečnému jádru pomíjivosti. A proto téměř všechny neřesti vycházejí z Budoucnosti. Vděčnost hledí do Minulosti a láska do Přítomnosti; strach, lakota, smyslnost a ctižádost hledí vpřed. Nemysli si, že by smyslnost byla výjimkou. Když se dostaví přítomný požitek, ten hřích, který jediný nás zajímá, už je spáchán. Požitek je ta část procesu, která nás mrzí a již bychom se rádi zbavili, kdyby bylo možné ji odstranit a současně nepřijít o hřích. Požitek přišel od Nepřítele, a proto jej člověk zažil v Přítomnosti. Hřích, který pochází od nás, hleděl do Budoucnosti.

Nepřítel samozřejmě také chce, aby lidé mysleli i na Budoucnost – ale jen do té míry, jak teď potřebují plánovat své skutky spravedlnosti nebo lásky k bližnímu, které se příštího dne pravděpodobně stanou jejich povinností. Povinnost plánovat zitřejší práci je dnešní povinností; její předmět je vypůjčen ze zítřka, ale povinnost (jako každá jiná) patří do Přítomnosti. A tady se s Nepřítelem od sebe nepatrně lišíme. On nechce, aby člověk sloužil celým srdcem Budoucnosti nebo aby se na ni příliš upínal. Ale chceme to my. Nepřítel má nejraději toho člověka, který po celodenní práci pro dobro příští generace (pokud to je jeho povoláním) pustí všechno z hlavy, svěří celou záležitost Nebesům a hned je zase trpělivý nebo vděčný podle toho, co právě současná chvíle vyžaduje. Ale my chceme, aby člověka děsila Budoucnost jako čarodějnice, a aby ho pronásledovaly vidiny blížícího se nebe nebo pekla na Zemi; aby teď byl ochoten přestoupit Nepříteleva příkázání, pokud mu namluvíme, že když to udělá, dosáhne toho prvního nebo odvrátí to druhé; aby jeho víra závisela na úspěchu nebo selhání plánů, jejichž uskutečnění se sám nedožije. My chceme, aby se celá jejich rasa věčně honila za něčím nedosažitelným – aby nikdy nebyli v současnosti čestní, laskaví ani šťastní, ale aby všechno skutečné, co v Přítomnosti dostávají, hromadili ke spálení před oltářem Budoucnosti.

Obecně a při jinak stejných podmínkách tedy platí, že Tvůj pacient by měl na válku hledět s velikou úzkostí nebo nadějí (je téměř jedno, co z toho si zvolíš), místo aby žil v Přítomnosti. Ale „žít v Přítomnosti“ je dvojnásobná fráze. Může totiž označovat takový děj, který se Budoucností zabývá stejně jako samotná úzkost. Možná, že Tvůj člověk si s Budoucností nedělá starosti ne proto, že by se zabýval Přítomností, ale proto, že si namluvil, že Budoucnost bude příjemná. Pokud je klidný jen proto, nám to jenom prospěje; až selžou jeho plané naděje, bude tím více zklamán a tím netrpělivější. Na druhé straně: pokud ví, že na něho mohou čekat strašné věci, a on se modlí za potřebnou sílu a zároveň se stará o Přítomnost (protože pouze v ní se nalézají všechna povinnost, všechna milost, všechno vědění a všechno příjemné), je to stav silně nežádoucí a měl bys na něj hned zaútočit. I tady odvedl náš Filologický odbor dobrou práci; zkus to na něm s frází „přehnané uspokojení“. Ale nejpravděpodobnější je samozřejmě to, že „žije v Přítomnosti“ prostě proto, že je zdravý a má radost ze své práce. Pak by to bylo jenom přirozené. Ale já – být Tebou – bych s tím stejně skoncoval. Nic přirozeného nám neprospívá. A navíc – proč by ta kreatura měla být šťastná?

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Zřídka byl Mistr tak výmluvný jako tehdy, když varoval před uhrančivou mocí slov:

„Dávejte si pozor na slova,“ říkal. „Ve chvíli, kdy se zadíváte jinam, začnou žít svým vlastním životem; budou vás oslňovat, hypnotizovat, terorizovat, odvádět vás od skutečnosti, kterou představují, a přesvědčovat, že sama slova jsou skutečnost.“

Svět, který vidíte, není Království, jež vidí děti, ale svět fragmentární, rozbitý slovem na tisíc kousků... Je to, jako byste všechny vlny oceánu viděli zvlášť, odděleně od masy oceánu.

Když jsou slova a myšlenky umlčeny, rozkvétá Universum – skutečné a celistvé a jedno – a slova se stávají tím, čím vždy měla být: notovým zápisem, a nikoliv hudbou; jídelním lístkem, a nikoliv jídlem; ukazatelem a nikoli cílem cesty.“

Když si žák stěžoval, že Mistrova spiritualita potřebuje zmodernizovat, Mistr se hlasitě smál. Pak vyprávěl příběh o studentovi, který se ptal: „Nemáte nějaké novější knihy o anatomii?“

Tyhle jsou staré nejmíň deset let.“

Prodavač mu řekl: „Podívej, hochu, v lidském těle za posledních deset let žádné kosti nepřibyly.“

„Ani k lidské povaze za posledních deset tisíc let nic nepřibylo,“ dodal Mistr.

Minigalerie našich krajanů



Paní Mary Vnučák roz. Sitarik bydlí v Astorii, NY už přes 50 let. Do USA přišla jako osmnáctiletá v roce 1938. Tehdy se ještě ještě nedalo dostat do Spojených států jinak než lodí. Kdo připlouval do New Yorku, ten musel projít přes kontrolu na dnes už legendárním ostrově Ellis Island. Paní Mary Vnučák vzpomíná:

Na lodi jsem dostala mořskou nemoc. Knížky, které jsem si vezla, mně někdo ukradl. Na Ellis Island jsme museli čekat asi tři dny, než nám dovolili vstoupit na území USA. V tu dobu začínala válka a přednost měli židovští uprchlíci.

Paní Mary Vnučák se narodila 18. ledna 1920 v Breze na Oravě. Byla nejstarší ze tří sester. Její otec byl pokrývač a tak byl často pryč. Práce na poli musela zvládnout už v útlém věku. Její maminka měla bratra v Americe, který jí poslal a zaplatil tzv. „shipcard“. Rodiče ji podporovali v odchodu, protože chudoba byla velká a Amerika dávala alespoň nějakou šanci a byla lákavá pro všechny. Paní Mary si na první pocity v Americe už moc nepamatuje, ví však, že tehdy neznala ani slovo anglicky.

Jaký byl její další osud, vypráví:

Bydlela jsem u svého strýce v New Jersey. Do práce jsem dojížděla na Manhattan, tam jsem hlídala dvě malé děti v jedné židovské rodině. Později, když jsem se vdala, pracovala jsem jen na částečný úvazek jako uklízečka v jednom velkém domě na Manhattanu. Můj manžel Frank pocházel ze sedmi dětí. Chodila jsem nejdříve s jeho bratrem Williamem, ale ten nešťastnou náhodou zahynul. Frank byl nejstarší, narodil se 13. března 1913 v Pennsylvanii, jeho otec brzy zemřel a on se musel starat o své mladší sourozence. Maminka přes týden pracovala v New Yorku. Měli jsme svatbu v kostele na Manhattanu v roce 1944. V roce 1949 jsme se přestěhovali tady do Astorie a bydlíme tady už přes padesát let. Děti jsme bohužel neměli. Můj manžel zemřel v prosinci v roce 1990.

Paní Mary neměla lehký život. Hned po příjezdu do Ameriky onemocněla a musela jí být odebrána ledvina. Před třemi lety jí byla amputována levá noha pod kolenem. Na protézu si stále nemůže zvyknout.

Má však štěstí v pomoci, která se jí dostává prostřednictvím

její sestřenice Tonky Habek. Ta se o ni stará a pečuje o vše potřebné. Aniž jsem to věděl, při rozhovoru s paní Mary vyšlo najevo, že Antonie bude oslavovat svoje padesáté narozeniny. Při té příležitosti jsem také ji požádal, aby nám řekla, jak to bylo s její emigrací do Ameriky.

Co Vás nejvíce přimělo opustit vlast?

Rozhodnutí opustit republiku přišlo po mé návštěvě v Rusku. Byli jsme na zájezdu v Moskvě a shodou okolností jsem se tam setkala s československou delegací, která tam byla na konferenci

o zdravotnictví. Vedoucí zájezdu, která se znala s tehdejším ministrem zdravotnictví, mě pozvala podívat se na konferenci. Jak velký to byl rozdíl, soudruzi si tam „bužírovali“ a na druhé straně, lidé, kteří pracovali v hotelích, po nás žádali oblečení a různé technické věci. Lidé v Rusku věřili, že vlastně jejich peníze jdou na

rozvoj Československa a dalších spřátelených socialistických národů. Cítila jsem, že obyčejní lidé nás proto nenávidí. Byli jsme jejich bratři, ale na hranicích nás prohlíželi a nechali nás tam stát velice dlouho, jako bychom byli nadmíru nebezpeční lidé. V hotelích nás neustále kontrolovali: zda jsme na pokoji, nebo kde se pohybujeme. Lidé se báli jeden druhého. Ženy pracovaly fyzicky na stavbách. Ministr zdravotnictví se mě tehdy zeptal, jak se mi líbí v Moskvě. Řekla jsem mu, že město je hezké, ale systém a další důležité věci jsou založeny na lži. To, co nás učili ve škole o Rusku, nebylo pravdivé. Sice se mnou souhlasil, ale zároveň připomněl, abych to neříkala doma. Tak ve mně uzrála myšlenka odejít do zahraničí.

Je nutné podotknout, že setkání s ministrem zdravotnictví nebylo zcela náhodné. Paní Tonka totiž pracovala jako vrchní sestra v nemocnici na porodním oddělení. Měla možnost křtít předčasně narozené děti a pomáhat budoucím maminkám. Také přemýšlela o duchovním povolání: být matkou mnoha dětí, nikoli fyzicky, ale duchovně. Nakonec ale vše dopadlo jinak. Vypráví dále:

Narodila jsem se 4. července 1953 v Lokši na Oravě. Bylo nás devět sourozenců, já jsem byla předposlední. Vystudovala jsem zdravotní školu a pracovala na porodním oddělení. Tam jsem se také seznámila se svým budoucím manželem. On pochází ze Sýrie a studoval na Slovensku na lékařské fakultě v Bratislavě. Doma jsme byli jenom kamarádi, pořád jsem ještě přemýšlela o duchovní dráze. Po návštěvě Ruska jsem v roce 1980 odjela do Itálie, a tam jsem pobývala téměř jeden rok v uprchlickém táboře Latina. Tam jsem také poznala, jaký je status turisty a jaký emigranta. Chování lidí k emigrantům bylo zcela rozdílné. V Itálii jsem onemocněla a uvažovala o návratu zpět do vlasti. Lidé mě však přesvědčili, abych se nevracela, že mě mohou zavřít. Katolická organizace mi pomohla dostat se do USA. 18. března 1981 jsem přicestovala do Ameriky.

Můj nastávající Haysam Al-Saadi potom přijel za mnou do Ameriky a 27. srpna 1984 jsme měli svatbu ve slovenském kostele na 66th street. Máme jednu dceru Salwu.

Paní Tonka Habek oslavuje své padesáté narozeniny. Za celou krajanskou rodinu jí přeji hodně zdraví a Boží požehnání. Touha sloužit potřebným kéž se jí splní ve službě a pomoci paní Mary Vnučák. Také paní Mary Vnučák přeji trpělivost v její nemoci. Pevná víra v Boží lásku, ať Vás posiluje ve stáří a naplní Vás pokojem a důvěrou v Boží prozřetelnost. Fr. Antonín



Blahopřejeme

Syn prof. Zdeňka Rutara

Dan Zdenek Rutar a Tammy Dale Denman

si řekli své ANO 27. června 2003.

Jménem krajanské rodiny jim přeji Boží požehnání

a šťastný společný život.

Fr. Antonín

Podíl katolíků v Evropě mírně vzrostl

Podíl katolíků v evropské populaci mírně vzrostl a tvoří nyní 40 %, jak vyplývá z nejnovější statistické ročenky Vatikánu. Počet katolíků v celé Evropě vzrostl o 445 tisíc, zatímco celkový počet obyvatel Evropy se snížil o 546 tisíc obyvatel.

Vatikán/KNA: Zemí s nejvyšším počtem katolíků v Evropě zůstává podle nejnovější vatikánské ročenky Itálie s podílem pokřtěných katolíků 97,2 %, těsně následována Polskem a Maltou – u obou zemí téměř 96 %. Podíl

katolíků nadále klesá ve Švýcarsku (ze 44,2 na 43,5 %) i v Německu (z 33,5 na 33,3 %). V Rakousku zůstal beze změny na 74,4 %.

Větší podíl mají katolíci kromě Evropy už jen v Americe, kde s 528 miliony členů tvoří téměř dvě třetiny obyvatelstva (62,7 %). Jejich podíl ve výši 17,3 % celosvětové populace se nezměnil: absolutní počet katolíků rostl stejně rychle jako obyvatelstvo světa a činí dnes 1,06 miliardy osob. Největší přírůstek zaznamenali katolíci v Africe, kde počet vzrostl z 16,5 % na 16,8 procent.

Zemí s největším absolutním počtem katolíků zůstává Brazílie (147,4 milionů) před Mexikem (91,9 milionů) a USA (64,1 milionů). Ročenka uvádí stavy k 31.12.2001.

Co je bez chvění, není pevné

(Úryvek z nové knihy od P. Tomáše Halíka, profesora sociologie na Univerzitě Karlově, prezidenta České křesťanské akademie.)

Stále se setkávám s tím, že si lidé pletou „víru“ a „náboženská přesvědčení“. Systémy náboženských přesvědčení jsou šatníkem víry, odrážejí vkus a styl jednotlivých epoch a kultur, jimiž víra prochází. Náboženství je hlubinnou strukturou společnosti a její kultury; náboženství staví a integruje lidský svět – víra překračuje hradby. Náboženství je domov, do kterého se člověk rodí – víra je však věci volby, rozhodnutí, svobodné odpovědi na povolání – a vydání se na cestu.

Židovství mělo obě tváře – náboženství i víru, chrám i proroky, tradici kmene a krve i „vyjítí“ a cestu pouští. Křesťanství je ve své podstatě vírou, cestou následování. I když na své dějinné cestě na sebe vždy znovu bralo tvar náboženství, stavělo chrámy a vyjadřovalo se bohatým jazykem náboženství, ba podnítilo zvláštní propojení filozofie a náboženství, umění a politiky, vždy znovu – v osobách proroků, světců, reformátorů a kacířů – vyselehoval žhavý plamen víry. Dynamika evropské civilizace, její krize a proměny, vnější rozpínavost i vnitřní nepokoje, pramení z velké části z této trvalé polarizace mezi vírou a náboženstvím. Hovoříme – li o „křizi náboženství“, mohli bychom v ní vždy vidět šanci pro víru jakožto volbu.

Zatímco v katolické tradici vždy převládala tendence posilovat harmonii mezi vírou a náboženstvím, reformační tradice byla od počátku citlivá pro napětí mezi nimi – chtěla to, co je specificky křesťanské, osvobodit od všeobecně náboženského substrátu. Luther chtěl vyprostit víru z houštin středověkých náboženských přesvědčení, spekulací a praktik, toužil po kráse a pravdě „nahé víry“, o níž už mluvili mystikové, toužil ji svléknout ze všeho, čím ji k nepoznání zakryli a obtěžkali tentokrát křesťanští velekněží, zákoníci a farizeové. Luther odmítl stavbu scholastické metafyziky se stejnou razancí, s jakou apoštol Pavel odmítal filozofii gnostiků a jiné pyšné projevy „moudrosti tohoto světa“.

I v katolické teologii se dnes můžeme setkat s rozlišením víry a náboženství. Víra je podle katolické tradice „nadpřirozená vlitá ctnost“, kterou můžeme chápat jako setkání Boží milosti (která má první iniciativu) a lidského svobodného aktu (otevřenosti, „poslušnosti“). Víra má podle nového Světového katechismu dialogický charakter: Bůh nejprve vložil do lidské přirozenosti touhu po sobě, projevující se lidským hledáním smyslu; na toto hledání Bůh odpovídá svým Zjevením a celý proces je dovršen lidským přijetím Zjevení, svobodným úkonem víry. Náboženství je možné vidět jako antropologický a kulturní jev; v teologické perspektivě je však zároveň znamením (potenciální) „otevřenosti“ přirozené sféry, lidské kultury, pro Boží působení. Náboženství je jakýmsi kulturním a dějinným „tělem“ víry a tuto inkulturaci víry do lidské religiozity pak můžeme chápat jako určitou analogii Vtělení.

Katolická tradice se na „přirozenou sféru“ dívá s menším pesimismem než tradice augustinovsko-protestantská. Lidská přirozenost není totálně zkažená, nýbrž jen pokažená, je tedy plná paradoxů, je neustálým prolínáním dobra a zla. Náboženství jako lidský fakt pak také nese v sobě zároveň jak onu řízeň po transcendenci, touhu a otevřenost, kterou nevyzmatelně vložil do stvoření sám Bůh, tak známky lidské konečnosti, křehkosti a hříšnosti. Ta se projevuje zejména sklonem k idolatrii, k záměně Božího za lidské. Katolík má být tedy bdělý k této ambivalenci náboženství, rozlišovat to, co je hodno úcty, a být kritický k tomu, co je „příliš lidské“. Platí to jak v případě druhých náboženství, tak i při pohledu na vlastní náboženství – podle evangelijní zásady o hledání břevna ve vlastním oku. Ve vlastní tradici se pak sklon religiozity k idolatrii projevuje zejména ve strnulostech a pyšných uzavřenostech některých forem myšlení a jednání v církvi.

datum	úmysl	dárce
18-Jun-03	Za rodiče Kocurkovy	
19-Jun-03	Za rodiče Pončíkovy	
20-Jun-03	Za Františka Tomáška	Renata Tomášek
22-Jun-03	Za Silviu Hupíkovu	manželé Jelínkovi
23-Jun-03	Za Ladislava Filu	
25-Jun-03	Za Martu Pončíkovou	
26-Jun-03	Za živou rodinu Kocurkovu	
29-Jun-03	Za nemocného bratra Ladislava Temla ml. a celou rodinu Temlovu	Petra Temlová
30-Jun-03	Za Mary Zariš	Mary Otruba
02-Jul-03	Za Albínu Štefkovou	family Chamberlain
03-Jul-03	Za Václava a Marii Pluháčkovy	family Chamberlain
04-Jul-03	Za Bohumilu Polívkovou	family Chamberlain
05-Jul-03	Za Františka Krátkého popraveného nacisty a zemřelou manželku Marii Krátkou	rodina Krátkých
06-Jul-03	Za rodiče Krupkovy a Flamíkovy	Krupkovi
07-Jul-03	Za zemřelého manžela Rudy Minar	Jana Minar
08-Jul-03	Za Mary Zariš	manželé Bláhovi
09-Jul-03	Na poděkování Pánu Bohu za 50 let života	Tonka Habek
13-Jul-03	Za Máriu a Michala Sikorjaka	rodina Sikorjakova
14-Jul-03	Za Marii Hromádkovou	Blažena A. Stránská
16-Jul-03	Za živé a zemřelé členy "České Síně Karlín"	Joe Kocab
17-Jul-03	Za rodinu Načínovu	Tonka Habek
18-Jul-03	Za krajskou rodinu	
19-Jul-03	Za rodinu Sobčákovu	Tonka Habek
20-Jul-03	Za Mary Zariš	Československý klub Manhasset
21-Jul-03	Za zomrelého Pavola Habeka	Tonka Habek
23-Jul-03	Za zdravie Márie Habekové	Tonka Habek
10-Aug-03	Za Máriu a Michala Sikorjaka	rodina Sikorjakova
12-Aug-03	Za Jaroslava Stránského	Blažena A. Stránská
21-Aug-03	Za Petra Otrubu	Mary A. Otruba

Sport

Československé volejbalové družstvo, které hraje v New Yorku pod názvem Sokol, vyhrálo v Urban Professional Athletic League svou skupinu a bude hrát ve finále. Finálové zápasy budou 7. a 9. července. Držte nám palce. Antonín

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Henrietta Hubata, Jana Minar, Joe Kocab, Jan Jahn, Anna Vasek, Mary Vnučák.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci červenci a srpnu:

Šárka Elahi 2. července, **Tonka Habek 4. července**, Bořivoj Tydlitát 6. července, Štefan Veselý 7. července, Alfons Brož 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgie Chamberlain 14. července, Petr Bunža 18. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Žaneta

Krlevičová 25. července, Jiří Široký 28. července, Kristýna Hnízdová 28. července, Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka roz. Králová 8. srpna, Josephine Orgon 9. srpna, Jan Hlinka 10. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Pavlík Tydlitát 17. srpna, Joseph Sedláček 17. srpna, Peter Křenčík 18. srpna, Marie Bartošová 26. srpna.